

# ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟΥ ΠΑΝΘΕΟΥ

Όπως τους έζησα



# ΠΑΝΟΣ ΣΟΜΠΟΛΟΣ





**ΟΙ  
ΑΣΤΕΡΕΣ  
ΤΟΥ  
ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟΥ  
ΠΑΝΘΕΟΥ**  
όπως τους έζησα



**ΠΑΝΟΣ  
ΣΟΜΠΟΛΟΣ**

**ΟΙ  
ΑΣΤΕΡΕΣ  
ΤΟΥ  
ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟΥ  
ΠΑΝΘΕΟΥ**  
όπως τους έζησα



**ΕΚΔΟΣΕΙΣ  
ΠΑΤΑΚΗ**

Θέση υπογραφής δικαιούχου/ων δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας  
εφόσον η υπογραφή προβλέπεται από τη σύμβαση.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδείας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Ντοκουμέντα - Βιογραφίες  
Πάνος Σόμπολος, *Οι αστέρες του εγκληματικού πανθέου.*

*Όπως τους έζησα*

Υπεύθυνος έκδοσης: Κώστας Γιαννόπουλος

Επιμέλεια-διορθώσεις: Χρίστος Κυθρεώτης

Σελιδοποίηση: Παναγιώτης Βογιατζάκης

Φιλμ, μοντάζ: Μαρία Ποινιού-Ρένεση

Copyright® Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη)

και Πάνος Σόμπολος, 2017

Πρώτη έκδοση από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Ιούνιος 2017

ΚΕΤ Β247 ΚΕΠ 398/17

ISBN 978-960-16-7454-4



ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ,  
ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 210.52.05.600, 801.100.2665, ΦΑΞ: 210.36.50.069  
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078  
ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΝΕΑ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΟΥ 122, 563 34 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ,  
ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, ΦΑΞ: 2310.70.63.55  
Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: [info@patakis.gr](mailto:info@patakis.gr), [sales@patakis.gr](mailto:sales@patakis.gr)

Στον εγγονό μου, Πάνο,  
με την ευχή να έχει υγεία,  
και να προκόψει στη ζωή του.





## Π ε ρ ι ε χ ό μ ε ν α

Πρόλογος .....	13
ΝΙΚΟΣ ΚΟΕΜΤΖΗΣ, Έσφαξε τρεις ανθρώπους και τραυμάτισε άλλους επτά για μια παραγγελιά στην πίστα .....	17
ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΣΣΑΡΗΣ, Το «Θεριό των Βαλκανίων» που θέλει να γίνει καλόγερος στο Άγιο Όρος μετά την αποφυλάκισή του .....	37
ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΡΩΧΑΜΗΣ, Ο φαντομάς-εφιάλτης της αστυνομίας για δεκάδες χρόνια .....	63
ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΒΕΝΑΡΔΟΣ, Ο ρομαντικός ληστής με τις γλαδιόλες. Έραβε χείλη και αυτιά με βελόνα και κλωστή και κατάπινε σύρματα και κουταλάκια .....	107
ΣΟΡΙΝ ΜΑΤΕΪ, Το θρίλερ με τον κακοποιό που σκόρπισε τον θάνατο στην οδό Νιόβης. Από μικρός είχε πάρει στραβό δρόμο γιατί του έλειπαν η οικογένεια, η αγάπη και η στοργή .....	133
«ΑΥΤΙΑΣ» – ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΠΕΡΔΙΚΑΡΗΣ, Ο πασίγνωστος ευγενικός διαρρήκτης που έδινε κουράγιο στα θύματά του και δεν σκότωνε ενοίκους διαμερισμάτων, όπως γίνεται σήμερα .....	153

- ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΠΑΠΑΧΡΟΝΗΣ, Ο «δράκος της Δράμας»,  
που ήταν να μην τύχει κοπέλα στο διάβα του – ζει τώρα  
μια κανονική ζωή με τη σύντροφό του .....175
- ΒΑΣΙΛΗΣ ΛΥΜΠΕΡΗΣ, Έκαψε τα παιδιά του, τη γυναίκα  
του και την πεθερά του – ο τελευταίος κατάδικος  
που εκτελέστηκε στην Ελλάδα .....197
- ΚΑΤΣΟΥΛΑΣ – ΔΗΜΗΤΡΟΚΑΛΗΣ – ΜΑΡΓΕΤΗ,  
Τα παρασυρμένα παιδιά του Σατανά που γύρισαν  
σελίδα στη ζωή τους ..... 221
- ΝΤΟΥΦΤ ΚΑΙ ΜΠΑΣΣΕΝΑΟΥΕΡ, Οι Γερμανοί που  
«ηδονίζονταν να σκοτώνουν». Σε διάστημα μόλις  
37 ημερών δολοφόνησαν εν ψυχρώ έξι αθώα θύματα ..... 251
- ΠΙΤΕΡ ΣΕΝΤΟΜ, Ο Αμερικανός δολοφόνος που μάγεψε  
την ψυχίατρο των φυλακών και απέδρασε μαζί της  
από τον Κορυδαλλό ..... 281
- ΠΑΥΛΟΣ ΚΕΡΕΜΙΔΗΣ, Ο κακοποιός που έπεσε νεκρός  
σε συμπλοκή με αστυνομικούς έξω από το νοσοκομείο  
«Υγεία» ..... 297
- ΠΑΛΑΙΟΚΩΣΤΑΙΟΙ, Οι ληστές που δεν σκοτώνουν  
και οι κινηματογραφικές αποδράσεις τους  
με ελικόπτερα ..... 313
- ΚΩΣΤΑΣ ΣΑΜΑΡΑΣ-ΖΑΡΑΝΙΚΑΣ, Ο ληστής με  
το καλλιτεχνικό ταλέντο, που άφησε πίσω του  
τις ληστείες και τις αποδράσεις και τώρα ασχολείται  
με τη ζωγραφική ..... 353

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΙ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΒΛΑΣΤΟΣ, Απασχόλησαν  
την αστυνομία για χρόνια. Παναγιώτης: «Δεν σκότωσα  
εγώ Ναστούλη και Σίνο, δεν έχω σχέση με την απαγωγή  
του εφοπλιστή Παναγόπουλου» ..... 373

ΚΟΝΤΟΣ – ΨΗΛΟΣ, Άρχισαν να ληστεύουν από ανάγκη  
και μετά... γλυκάθηκαν ..... 409

ΠΑΥΛΟΣ ΜΠΑΤΣΙΟΣ, «Εσείς δεν θα λέγατε ευχαριστώ  
αν μέσα σε τρία λεπτά παίρνατε από την τράπεζα  
18.000.000 δρχ;» ..... 419

ΣΤΕΦΑΝ ΓΚΕΡΙΚΕ, Ο Γερμανός αρχαιοκάπηλος που είχε  
διοχετεύσει αμέτρητους θησαυρούς της φυλής μας  
στο εξωτερικό ..... 427

ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ Π. ΓΕΡΒΑΣΙΟΣ, Ο συμπαραστάτης  
των παρανόμων. Ο σεβάσμιος ιερωμένος που αφιέρωσε  
τη ζωή του στους φυλακισμένους ..... 445



## ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Υπηρετήσα το αστυνομικό ρεπορτάζ για σαράντα χρόνια και στην επαγγελματική μου σταδιοδρομία μού έλαχε να ζω μια ζωή με τους συναδέλφους μου δημοσιογράφους, με τους αστυνομικούς, με τους πυροσβέστες, αλλά και με τους κάθε λογής εγκληματίες. Ασκώντας το δημοσιογραφικό λειτούργημα, είχα πάντα ως προτεραιότητα να ενημερώνω σωστά κι αντικειμενικά τους αναγνώστες, τους ακροατές και τους τηλεθεατές μου.

Δεν μου άρεσε ποτέ να καταδικάζω ή να αθώνω τους εγκληματίες και τους κάθε λογής παράνομους – αυτό δεν είναι δουλειά του δημοσιογράφου. Είναι δουλειά των εισαγγελέων και των δικαστών. Δεν μπέρδεψα ποτέ τον ρόλο μου με τον ρόλο των άλλων – οι ρόλοι είναι διακριτοί.

Βρισκόμουν πάντα στον τόπο όπου διαδραματίζονταν τα όποια γεγονότα και μετέδιδα αυτά που έβλεπα, αυτά που ζούσα και όλα όσα συνέβαιναν, πάντα διασταυρωμένα. Μιλούσα πάντοτε με τους δράστες, με τα θύματα ή με συγγενείς των θυμάτων και με αυτόπτες μάρτυρες, με αστυνομικούς και πυροσβέστες, ανάλογα με την υπόθεση

που χειριζόμουν, και έβλεπα τους εγκληματίες και γενικότερα τους παράνομους με ανθρωπιά, χωρίς βέβαια, από την άλλη, να τους εξισώνω με τα θύματά τους – ζήτημα πολύ βασικό. Ο εγκληματίας έκανε ό,τι έκανε και θα πρέπει να πληρώσει και να τιμωρηθεί παραδειγματικά, αυστηρά ή πιο «μαλακά», ανάλογα με το αδίκημα που έχει διαπράξει. Αλίμονο όμως στο θύμα, ειδικά μάλιστα αν αφαιρέθηκε η ζωή του – δυστυχώς, όσο κι αν μετανιώσει ο δράστης, δεν μπορεί να το φέρει πίσω. Λαμβάνοντας επίσης υπόψη και τον Γολγοθά που περνούν οι στενοί συγγενείς και οι φίλοι του θύματος, καταλαβαίνουμε γιατί δεν πρέπει να επιχειρείται ποτέ η εξίσωση δράστη και θύματος.

Από την άλλη μεριά όμως, και οι παράνομοι είναι άνθρωποι και έχουν κι αυτοί ανάγκη από κάποια συναισθήματα. Σε αυτό το βιβλίο περιλαμβάνονται τα πορτρέτα δεκάδων παρανόμων, μεγαλύτερου ή μικρότερου βεληνεκούς μέσα στο εγκληματικό πάνθεον. Αναφερόμενος στην παραβατικότητά τους, προσπαθώ να περνώ πάντα θετικά μηνύματα στον αναγνώστη, αλλά και στο κοινωνικό σύνολο γενικότερα. Έχω ζήσει από κοντά χιλιάδες εγκληματίες, κάθε είδους και μορφής. Βίωσα τα καμώματά τους, κακουργηματικά, πλημμεληματικά ή πταισματικά, και τους είδα να εμφανίζουν διαφορετικές νοοτροπίες και συμπεριφορές μετά τον εντοπισμό και τη σύλληψή τους. Ένα μεγάλο μέρος από αυτούς μετανιώνει, κλαίει και οδύρεται για ό,τι έκανε – και το δείχνει με τον τρόπο του, με τη συμπεριφορά του. Υπάρχουν όμως και πολλοί που, δυστυχώς, συνεχίζουν και μετά την αποφυλάκισή τους στον δρόμο της παρανομίας και της αυτοκαταστροφής.

Έγραφα αυτό το βιβλίο όχι για να ηρωποιήσω κά-

ποιους, ούτε για να τους κατακεραυνώσω. Πιστεύω ότι δεν αδίχησα και δεν αδικώ κανέναν με τα κείμενά μου αυτά και δεν πρόσθεσα ούτε ένα «και» πέραν αυτών για τα οποία κατηγορήθηκαν ότι διέπραξαν – πραγματικά, δεν λέω ποτέ ούτε περισσότερα ούτε λιγότερα. Αυτά τα κείμενα περιλαμβάνουν όσα έχουν προκύψει από τη δημοσιογραφική έρευνα, από τις προανακρίσεις της αστυνομίας, από τις τακτικές ανακρίσεις που διενήργησαν τα αρμόδια όργανα, αλλά και από την ακροαματική διαδικασία στα δικαστήρια, ενώ σχεδόν όλους όσοι περιλαμβάνονται σε αυτό το βιβλίο τούς έχω γνωρίσει και προσωπικά. Και όλους ανεξαιρέτως τους γνώρισα κάνοντας ρεπορτάζ για τα αδικήματα για τα οποία κατηγορήθηκαν και καταδικάστηκαν – και μπορώ να σας πω ότι είναι κι αυτοί άνθρωποι, με συναισθήματα, με ελαττώματα αλλά και προτερήματα, τα οποία πολλοί από αυτούς τα αξιοποιούν για λάθος στόχους, για λάθος σκοπούς.

Με την ευκαιρία, θα ήθελα εδώ να επισημάνω ότι ο θεσμός της πενήμερης άδειας για τους φυλακισμένους είναι ιερός. Είναι ό,τι καλύτερο έχει εφαρμοσθεί ως τώρα, και ήμουν και είμαι πάντα της άποψης ότι θα πρέπει να διατηρηθεί και να φυλάσσεται ως κόρην οφθαλμού, ανεξάρτητα αν κάποιοι από τους φυλακισμένους τον ποδοπατούν και τον παραβιάζουν. Έζησα και ζω από κοντά τους φυλακισμένους και ξέρω πως έχει μέγιστη σημασία γι' αυτούς να βγαίνουν για λίγες μέρες και να είναι μαζί με την οικογένειά τους και με τους ανθρώπους που αγαπούν. Δεν θα πρέπει λοιπόν να στεκόμαστε στα λίγα παραδείγματα καταπάτησης του θεσμού, αλλά να εστιάζουμε στην πλειονότητα των φυλακισμένων, που βγαίνουν για πέντε μέρες, βλέπουν τη γυναίκα, τα παιδιά τους, τους



συγγενείς και τους φίλους τους, τακτοποιούν τις όποιες εκκρεμότητές τους κι επιστρέφουν κανονικά στη φυλακή για να εκτίσουν το υπόλοιπο της ποινής τους.

Έγγραφα επίσης αυτό το βιβλίο επειδή θέλω να αφήσω μια παρακαταθήκη στις επόμενες γενιές για την πορεία της εγκληματικότητας στην Ελλάδα αυτή την τεσσαρακο-νταετία. Να καταθέσω τα πραγματικά περιστατικά που απασχόλησαν την κοινή γνώμη και να σκιαγραφήσω πρό-σωπα και καταστάσεις χωρίς ίχνος υπερβολής και ανα-κρίβειας, περνώντας ταυτόχρονα κάποια μηνύματα θετικά για τον συνάνθρωπό μας και, γενικότερα, για την ελλη-νική κοινωνία – χωρίς φυσικά να κάνω τον δάσκαλο, τον εισαγγελέα ή τον ιεροκήρυκα.

Στο τέλος του βιβλίου γίνεται αναφορά σε έναν ιερω-μένο ο οποίος έχει χαρακτηριστεί ως ο συμπαραστάτης των φυλακισμένων. Είναι ο αρχιμανδρίτης πατέρας Γερ-βάσιος Ραπτόπουλος, ο οποίος έχει επισκεφθεί πάνω από εκατό φυλακές στην Ελλάδα και στο εξωτερικό κι έχει βοηθήσει χιλιάδες φυλακισμένους, με την αδελφότητα «Η Οσία Ξένη» και το έργο «Διακονία των Κρατουμένων “Ο Άγιος Ληστής του Γολγοθά”». Κάποιοι απ’ αυτούς τους φυλακισμένους περιλαμβάνονται στο παρόν βιβλίο.

Π.Σ.

## ΝΙΚΟΣ ΚΟΕΜΤΖΗΣ

Έσφαξε τρεις ανθρώπους και τραυμάτισε άλλους επτά  
για μια παραγγελιά στην πίστα

Την υπόθεση του τριπλού φονικού με πρωταγωνιστή τον Νίκο Κοεμτζή την έζησα ως βοηθός του μεγάλου αστυνομικού συντάκτη, αείμνηστου Σέβου Αρνέλλου, που εργαζόταν τότε στις εφημερίδες *Ακρόπολη* και *Μακεδονία* (γραφεία Αθήνας). Τον Κοεμτζή τον είχα συναντήσει εκείνη την περίοδο του φονικού στην Ασφάλεια, όπου είχε οδηγηθεί για ανάκριση μετά την περιπετειώδη σύλληψή του, τον γνώρισα όμως πολύ καλύτερα αργότερα. Είχα συχνές επαφές μαζί του, μιλούσαμε τηλεφωνικά και φυσικά βρεθήκαμε πολλές φορές στις φυλακές κατά τις εξεγέρσεις των κρατουμένων – αλλά και μετά την αποφυλάκισή του, όταν συναντιόμασταν κάποιες φορές έξω από τα δικαστήρια της οδού Ευελπίδων, όπου και πουλούσε το βιβλίο του με τίτλο *Το μακρύ ζείμπέκι*, αλλά και σε καφετέριες και στο Μοναστηράκι, όπου επίσης είχε στέκι. Ασχολήθηκα και με τον θάνατό του. Δηλαδή είχα μαζί του φιλικές σχέσεις, όπως είχα και έχω και με πολλούς άλλους εγκληματίες και κακοποιούς διαφόρων ειδών. Ήταν γενικά ένας άνθρωπος με ιδιαιτερότητες και δικά του πιστεύω,

στοιχεία που δεν χαρακτηρίζουν συνήθως τους κακοποιούς πρώτου μεγέθους. Όπως μου τόνιζε: «Άκουσέ με, φίλε Πάνο, δεν είμαι κακούργος. Έκανα αυτό που έκανα γιατί έτσι τα 'φερε η κακιά ώρα. Δεν είχα σκοπό να σκοτώσω άνθρωπο. Η κακιά ώρα, σου λέω, και το βαρύ μεθύσι! Πίστεψέ με, έτσι είναι, όπως σ' το λέω... Όταν αναλογίζομαι ότι εγώ σκότωσα τρεις ανθρώπους και τραυμάτισα επτά πάνω στην πίστα του κέντρου, τρελαίνομαι. Είσαι καλός άνθρωπος, ρε Πάνο, και θέλω να με πιστέψεις. Αυτό το διαολομεθύσι τα 'κανε όλα... Θόλωσε το μυαλό μου, πώς να σ' το πω...».

Ναι, αλλά σκότωσε τρεις αθώους και τραυμάτισε άλλους επτά – γιατί; Για το τίποτα. Επειδή αξίωσε να χορέψει μόνος του ο αδελφός του στην πίστα την παραγγελιά. Ήθελε να βλέπει τον αδελφό του να κάνει τα τσαλιμάκια του στην πίστα και να χορεύει το βαρύ ζειμπέκικο.

Θα ασχοληθώ εδώ με τον θανατοποινίτη (αργότερα μετατράπηκε η ποινή του σε ισόβια) Κοεμτζή και θα σας μεταφέρω όλα όσα έχω ζήσει μαζί του και όλα τα διασταυρωμένα στοιχεία που έχω συγκεντρώσει από τα αστυνομικά και δικαστικά αρχεία για την πασίγνωστη «παραγγελιά» και τον πρωταγωνιστή της. Και θα αρχίσω δίνοντας ορισμένα βιογραφικά στοιχεία του, για να δείτε για ποιον άνθρωπο μιλάμε – και φυσικά δεν επρόκειτο για... αγγελούδι!

Κοεμτζής Νικόλαος του Παναγιώτη και της Αναστασίας. Ο ίδιος στο βιβλίο του γράφει ότι είχε και δεύτερο επώνυμο, Κουγιουμτζής, αλλά αυτό δεν προκύπτει από τα επίσημα στοιχεία του φακέλου του – για να το λέει ο ίδιος πάντως, κάτι ήξερε. Γεννήθηκε στις 17 Ιανουαρίου του 1938 στο Αιγίνιο Πιερίας, ενώ οι γονείς και οι παππούδες

του είχαν επιστρέψει το 1924 μαζί με άλλους Έλληνες από το Καβακλί της Ανατολικής Ρωμυλίας – είχαν εγκατασταθεί στο Αιγίνιο, αν και η καταγωγή τους ήταν από την Ήπειρο.

Ο Νίκος ήταν το δεύτερο από τα πέντε παιδιά της οικογένειας του Παναγιώτη Κοεμτζή. Γράμματα δεν μπόρεσε να μάθει, και από μικρός έφυγε από το χωριό του για να εγκατασταθεί αρχικά στη Θεσσαλονίκη και στη συνέχεια στην Αθήνα, όπου εργάστηκε σε διάφορες δουλειές για να ζήσει. Το 1965, η τότε Ασφάλεια Χωροφυλακής Προαστίων είχε εξαρθρώσει τετραμελή (τρεις άντρες και μια γυναίκα) σπείρα διαρρηκτών, μεταξύ των οποίων συγκαταλέγονταν και τα δύο αδέρφια, Νίκος και Δημοσθένης Κοεμτζής, ενώ ο Νίκος είχε συλληφθεί επίσης και για ένοπλη ληστεία. Συνολικά είχε καταδικασθεί σε ποινές φυλάκισης περίπου 6 ετών και αποφυλακίστηκε το 1972.

Μετά το μακελειό που έγινε το 1973, στο οποίο θα αναφερθώ διεξοδικά πιο κάτω, ο Κοεμτζής, που ήταν τότε 35 χρονών, καταδικάστηκε τρεις φορές σε θάνατο και επτά φορές σε ισόβια κάθειρξη και έζησε τρία χρόνια ως θανατοποινίτης, περιμένοντας δηλαδή μέρα με τη μέρα να τον στήσουν στο εκτελεστικό απόσπασμα και να τον εκτελέσουν. Στάθηκε όμως πολύ τυχερός, καθώς η θανατική ποινή καταργήθηκε εκείνη την περίοδο στη χώρα μας κι έτσι γλίτωσε την εκτέλεση, ενώ το 1977 η δική του ποινή μετατράπηκε σε ισόβια. Εξέτισε συνολικά ποινή κάθειρξης 23 ετών και το απόγευμα της Παρασκευής, 29ης Μαρτίου 1996, αποφυλακίστηκε από τις φυλακές του Αγίου Στεφάνου της Πάτρας, με βούλευμα του Συμβουλίου Εφετών Πατρών.

Τον θυμάμαι σε μια από τις εξεγέρσεις στις φυλακές

του Αγίου Στεφάνου, όταν οι κρατούμενοι –οι περισσότεροι από τους πρωταγωνιστές της εξέγερσης ήταν αλλοδαποί και βαρυποινίτες– είχαν συλλάβει ως ομήρους επτά σωφρονιστικούς υπαλλήλους και τον διευθυντή των φυλακών Γιάννη Νικολακάκη. Τους είχαν κλείσει, τον έναν στοιβαγμένο δίπλα στον άλλον, μέσα στο κελί του Κοεμτζή, ο οποίος τους φερόταν πολύ καλά, και γενικά προσπαθούσε να συμβάλει στην εκτόνωση της κατάστασης και ήταν αντίθετος με αυτή την εξέγερση, που κράτησε για πολλές μέρες με ομηρείες, φωτιές και καταστροφές.

Εκείνο που θυμάμαι πιο έντονα από αυτή την εξέγερση ήταν το εξής: Μόλις πλησίασα με το συνεργείο της ΕΡΤ στην κεντρική πύλη των φυλακών, κάποιοι από τους κρατούμενους με γνώρισαν κι άρχισαν να φωνάζουν: «Ήρθε ο Σόμπολος, ήρθε ο Σόμπολος», ενώ μάλιστα μερικοί χειροκροτούσαν. Τον Κοεμτζή τον είδα ανεβασμένο σε ένα παράθυρο να με χαιρετάει, και σχεδόν αμέσως ήλθε προς το σημείο όπου βρισκόμασταν και μου φώναξε: «Δεν πρόκειται να πάθει κανείς τίποτε από τους δεσμοφύλακες που κρατάμε ομήρους. Σ' το εγγυώμαι εγώ, ο φίλος σου ο Νίκος». Και, πραγματικά, κανένας δεν έπαθε το παραμικρό.

Θέλω εδώ να επισημάνω ότι ο Κοεμτζής ήταν υπόδειγμα κρατούμενου και δεν δημιουργούσε προβλήματα στο προσωπικό των φυλακών, ενώ επίσης δεν είχε κάνει ποτέ, όλα αυτά τα χρόνια, χρήση της πενθήμερης άδειας που δικαιούνταν. Τον είχα ρωτήσει σχετικά μια άλλη φορά, που τον είχα βρει στις φυλακές της Κέρκυρας, σε κάποια άλλη εξέγερση, κι εκείνος μου απάντησε: «Φοβάμαι ότι, αν πάρω άδεια για πέντε μέρες, δεν θα την τηρήσω. Φοβάμαι ότι δεν πρόκειται να ξαναγυρίσω στη φυλακή. Σου μιλάω ειλικρινά. Άσ' τα, μην το συζητάμε. Θα βγω μια

και καλή. Αφού γλίτωσα τον θάνατο, όλα τα άλλα θα έλθουν».

Μετά την αποφυλάκισή του, απασχόλησε για άλλη μια φορά την κοινή γνώμη, όταν τον κατηγορήσαν στο χωριό του πως το είχε σκάσει με τη γυναίκα ενός φίλου του, με την οποία, όπως έλεγαν, είχε σχέσεις, ενώ το 1996 εξέδωσε την αυτοβιογραφία του, με τίτλο *Το μακρύ ζεϊμπέκικο* – την οποία, όπως προανέφερα, πουλούσε έξω από τα δικαστήρια, καθώς και στο Μοναστηράκι, την Πλάκα και σε διάφορες άλλες περιοχές της Αθήνας, ζώντας φτωχικά με τα χρήματα που έβγαζε.

Το 1979 ο μεγάλος Διονύσης Σαββόπουλος έγραψε το τραγούδι «Μακρύ ζεϊμπέκικο για το Νίκο», που περιλαμβάνεται στον δίσκο *Η Ρεζέρβα*, ενώ το μακελειό του Κοεμτζή γυρίστηκε και ταινία από τον Παύλο Τάσιο, με τίτλο *Παραγγελιά*. Όπως με ενημέρωσαν οι συνάδελφοι του καλλιτεχνικού ρεπορτάζ, τον ρόλο του Νίκου Κοεμτζή υποδύθηκε ο Αντώνης Αντωνίου, ενώ τον αδελφό του, Δημοσθένη, έπαιξε ο Αντώνης Καφετζόπουλος. Επίσης, στην ταινία συμμετείχαν οι ηθοποιοί Νικήτας Τσακίρογλου, Όλια Λαζαρίδου, Γιώργος Κοτανίδης, Κατερίνα Γώγου, Βίκυ Βανίτα, Γιάννης Μποσταντζόγλου, Τάκης Βλαστός, Χρήστος Τσάγκας και άλλοι, καθώς και οι γνωστοί τραγουδιστές Ελένη Ροδά και Γιώργος Καμπουρίδης.

### **Το χρονικό της μεγάλης σφαγής**

Για το μακελειό του Κοεμτζή έχουν γραφτεί κι έχουν ειπωθεί πάρα πολλά. Παλιοί συνάδελφοι, με τους οποίους συζητούσαμε το τραγικό περιστατικό μετά από πολλά χρόνια, έλεγαν ότι ορισμένα από τα όσα κατά καιρούς

γράφτηκαν είναι παντελώς ανακριβή και αποτελούν αποκυήματα φαντασίας. Πράγματι, κάποια δημοσιεύματα ήταν υπερβολικά ή περιλάμβαναν στοιχεία που δεν είχαν καμία σχέση με την πραγματικότητα και γράφτηκαν για να εντυπωσιάσουν και να τραβήξουν κοινό, όπως λέμε στη δημοσιογραφική γλώσσα. Προσωπικά, θέλω να βλέπω τα πράγματα καλόπιστα και δεν στέκομαι σε αυτά – ο καθένας προσπαθεί να κάνει κάτι, να προσφέρει ή να κάνει αυτό που μπορεί.

Ας δούμε τώρα πως εξελίχθηκαν τα τραγικά περιστατικά, χωρίς υπερβολές, χωρίς σκοπιμότητες και χωρίς φτιασιδώματα. Τον Φεβρουάριο του 1973, ο Νίκος Κοεμτζής, 35 χρονών, και ο αδελφός του Δημοσθένης, 28 χρονών, εργάζονταν και ζούσαν στην Αθήνα – ο Νίκος δούλευε σε εμπορικό κατάστημα στην οδό Λυκούργου ως «κράχτης πελατών», όπως μου είπε κάποτε ένας παλιός αστυνομικός, κι έμενε στην οδό Μενάνδρου, ενώ ο Δημοσθένης ήταν σταβλίτης στον ιππόδρομο του Φαλήρου, διαμένοντας με την οικογένειά του στη Νέα Σμύρνη. Και οι δύο έβγαζαν χρήματα από τις δουλειές τους και ζούσαν σε γενικές γραμμές καλά.

Το Σάββατο, 24, προς Κυριακή, 25 Φεβρουαρίου 1973, ο Κοεμτζής, μαζί με τον φίλο του Θωμά Καραμάνη, τότε 31 χρονών, φορτοεκφορτωτή, τον αδελφό του Δημοσθένη και δύο κοπέλες, τη Γιάννα Χ., 20 χρονών, και τη Σοφία Χ., 19 χρονών (φίλες του Νίκου και του Θωμά), αποφάσισαν να βγούνε να διασκεδάσουν – ήταν τότε οι πρώτες Αποκριές. «Ήθελα να δω το αδελφάκι μου τον Δημοσθένη να χορεύει ζεμπεκιά. Είναι χάρμα Θεού πάνω στην πίστα και δεν χορταίνω να τον βλέπω...» Αυτά έλεγε ο Νίκος αργότερα στην Ασφάλεια, μετά τη σύλληψή του για το μακελειό.

Φεύγοντας λοιπόν από το σπίτι στην οδό Μενάνδρου, πήγαν πρώτα στην ντισκοτέκ «2001», που βρισκόταν επί της Λεωφόρου Συγγρού, και στη συνέχεια προχώρησαν πιο κάτω στον ίδιο δρόμο, σε ένα μαγαζί του Αργύρη που είχε μπουζούκια, μιας και ο Νίκος ήθελε να ακούσει βαριά λαϊκά και να καμαρώσει το αδελφάκι του στην πίστα. Όμως το μαγαζί ήταν γεμάτο και δεν είχε τραπέζι, οπότε ο Δημοσθένης έριξε την ιδέα να πάνε στον Καρουσάκη κι ο Νίκος απάντησε: «Τραβάτε όπου θέλετε. Εγώ ακολουθάω».

Ο Κώστας Καρουσάκης τραγουδούσε τότε στο κέντρο «Νεράιδα της Αθήνας», στην οδό Αγίου Μελετίου 45. Η ώρα είχε πάει 1:00 μετά τα μεσάνυχτα όταν έφτασαν, και το κέντρο ήταν ασφυκτικά γεμάτο – οι τρεις άντρες και οι δυο κοπέλες βολεύτηκαν σε ένα τραπέζι και παρήγγειλαν ένα μπουκάλι ούισκι και δύο κόκα κόλες. Κάποια στιγμή έγινε ένας καβγάς μεταξύ του Νίκου και της κοπέλας του, με αποτέλεσμα να διώξουν τις δύο κοπέλες για το σπίτι και στο τραπέζι να μείνουν μόνο οι τρεις άντρες, για να συνεχίσουν τη διασκέδαση – και να δει ο Νίκος τον Δημοσθένη να χορεύει βαρύ ζείμπέκικο. Στο μεταξύ, είχε αδειάσει ένα τραπέζι κοντά στην πίστα, και ο σερβιτόρος, που ήταν γνωστός τους, τους έβαλε να μετακινηθούν σε αυτό.

Η μεγάλη σφαγή έλαβε χώρα μετά τις 2:00 το πρωί. Σύμφωνα με τους αυτόπτες μάρτυρες, το ρεπορτάζ, αλλά και τα στοιχεία που συγκέντρωσαν οι αστυνομικές και δικαστικές αρχές, τα γεγονότα διαδραματίστηκαν ως εξής: Τη στιγμή που αποφάσισε η παρέα να ανέβει ο Δημοσθένης στην πίστα, τραγουδούσε ο Καρουσάκης, στον οποίον ο αδερφός του Κοεμτζή απευθύνθηκε λέγοντας: «Θέλω να



παίξεις μια παραγγελιά». Όμως το ρεπερτόριο του τραγουδιστή τελείωνε εκείνη τη στιγμή, με το τραγούδι «Σαν βγαίνει ο χότζας στο τζαμί», οπότε κι εκείνος απάντησε στον Δημοσθένη ότι το τραγούδι θα το έλεγε ο επόμενος καλλιτέχνης, που ήταν ο Παναγιώτης (Τάκης) Αθανασιάδης. Μάλιστα, κατεβαίνοντας από την πίστα ο Καρουσάκης, είπε στον Αθανασιάδη να παίξει την παραγγελιά, που ήταν το τραγούδι «Τα δυο σου χέρια πήρανε (βεργούλες και με δείρανε)», σημειώνοντας χαρακτηριστικά: «Παίξ' το, ρε Τάκη, να ησυχάσουμε από δαύτους».

Μόλις όμως η ορχήστρα άρχισε να παίζει, ανέβηκαν στην πίστα δεκάδες άτομα, πράγμα που δεν άρεσε στον Δημοσθένη, και πολύ περισσότερο στον Νίκο. «Πες τους να κατέβουν και να αδειάσουν την πίστα. Δική μας παραγγελιά είναι το τραγούδι, Τάκη» διαμαρτυρήθηκε ο Δημοσθένης στον Αθανασιάδη. Ο Αθανασιάδης του απάντησε: «Πώς να το πω; Δεν βλέπεις τι γίνεται στην πίστα; Δεν είναι ένας, δεν είναι πέντε οι άνθρωποι, είναι πολλοί...». Μάλιστα, όταν ο Δημοσθένης επέμεινε, ο τραγουδιστής τού απάντησε: «Να, πάρε το μικρόφωνο και πες το εσύ». Τότε σηκώθηκε από την καρέκλα του ο νταής της παρέας, ο Νίκος, και, πλησιάζοντας τον Τάκη Αθανασιάδη, του είπε επιτακτικά: «Γιατί ξηγιέσαι έτσι, ρε Αθάνα; Γιατί έτσι, ρε Τάκη;». Ανυποψίαστος για τα όσα θα ακολουθούσαν, ο τραγουδιστής προσπάθησε να δικαιολογηθεί: «Τι να σου κάνω, ρε Νίκο, δεν βλέπεις τι γίνεται, πες το εσύ. Να, πάρε το μικρόφωνο...».

Εκείνο ήταν το σημείο που ο Κοεμτζής βγήκε εκτός εαυτού και άρχισε να φωνάζει ουρλιάζοντας: «Παραγγελιά ρε! Παραγγελιά ρε! Δεν ακούτε ρε, παραγγελιά». Σχεδόν ταυτόχρονα, τράβηξε από το ζωνάρι του το καλοτροχισμέ-

νο μαχαίρι του και άρχισε να το ανεβοκατεβάζει με μανία... και όποιον πάρει ο χάρος. Ακολούθησε πραγματική σφαγή και ένα πανδαιμόνιο από φωνές, ουρλιαχτά, κλάματα και πανικό, αφού μέσα στο κέντρο, σύμφωνα με τους τότε υπολογισμούς, βρίσκονταν περίπου διακόσια άτομα.

Άρχισαν όλοι να τρέχουν για να σωθούν από το μένος του Κοεμτζή, όμως σύντομα η πίστα γέμισε νεκρούς, τραυματίες και αίματα, ενώ μεταξύ των βαριά τραυματισμένων βρέθηκε και ο αδελφικός φίλος του Κοεμτζή, Θωμάς, που ήταν στην ίδια παρέα με εκείνον – δεν έβλεπε καν ποιον μαχαίρωνε, και όποιος βρισκόταν στην ακτίνα δράσης του χεριού του κινδύνευε θανάσιμα. Άνθρωποι κείτονταν στο δάπεδο νεκροί ή τραυματίες, άλλοι βογκούσαν και ζητούσαν βοήθεια κι άλλοι βρίσκονταν κρυμμένοι σε διάφορα σημεία του μαγαζιού μέχρι να κοπάσει η φονική θύελλα.

Στην αυτοβιογραφία του Νίκου Κοεμτζή, οι σκηνές της σφαγής περιγράφονται στις σελίδες 63, 64 και 65:

Είπα στον Θωμά και τον αδελφό μου, να μου πούνε τι είχε συμβεί εκείνο το καταραμένο Σαββατοκύριακο γιατί όσο κι αν προσπαθούσα να θυμηθώ κάτι που θα με φωτίσει, δεν κατάφερα τίποτα. Τότες άρχισε ο Θωμάς να μου τα εξιστορεί και να τα βάζει στη σειρά το ένα πίσω απ' τ' άλλο σαν εφιαλτική ταινία του κινηματογράφου.

Όταν ανέβηκε στην πίστα ο Δημοσθένης να χορέψει, ανεβήκανε και κάτι άλλοι θαμώνες για να χορέψουν κι εκείνοι.

Ο τραγουδιστής τους έκανε νόημα να κατέβουν από την πίστα γιατί το τραγούδι ήταν παραγγελιά και τους φώναξε με το megάφωνο και τους είπε «παιδιά, είναι παραγγελιά το τραγούδι, με τη σειρά θα χορέψετε και

εσείς». Βλέποντας ο Δημοσθένης που δεν κατεβαίνανε, ρώτησε τον τραγουδιστή, που ήτανε ο Αθανασιάδης και γνωστός του μάλιστα:

«Ρε Τάκη, δικό μου είναι το τραγούδι ή των παιδιών;».

Ο τραγουδιστής απάντησε:

«Εγώ τους το 'πα, ρε Δημοσθένη, πως είναι παραγγελιά το τραγούδι. Αν θέλεις, πες τους το κι εσύ».

Κι έβαλε το μικρόφωνο στο στόμα του Δημοσθένη. Τότες ο Δημοσθένης φώναξε με το μικρόφωνο και τους είπε:

«Παιδιά, παραγγελιά είναι το τραγούδι, δεν ακούσατε».

Όχι δηλαδή όπως το γράφανε οι εφημερίδες, πως δήθεν το άρπαξε βίαια το μικρόφωνο από τα χέρια του τραγουδιστή. Αυτό που γράφανε οι εφημερίδες είναι καθαρό ψέμα, γιατί κάτι τέτοιο δεν συνέβη.

Μόλις μίλησε, τον πλησίασε κάποιος από τους τέσσερις που ήτανε πάνω στην πίστα κι έβρισε τον Δημοσθένη, και ταυτοχρόνως τον έσπρωξε πάνω στους άλλους τρεις της παρέας του. Εκείνοι τον ξανασπρώξανε. Και τότες ο Δημοσθένης έδωσε μία μπουνιά στον πρώτο που άρχισε τη φασαρία, κι αργότερα έμαθα ότι ήταν κι αυτός αστυνομικός, όπως και η παρέα του, όπως αποδείχτηκε μετά το κακό που έγινε.

Όση ώρα μιλούσε ο Θωμάς, τον άκουγα χωρίς να τον διακόψω. Τώρα όμως τον διέκοψα και ρώτησα τον Δημοσθένη να μου πει τι είδους βρισιά ήταν αυτή που του είπαν.

«Ο πρώτος με έβρισε» μου απάντησε, «μου είπε: “Άντε, ρε φλώρε, που θέλεις και ειδική παραγγελιά για να χορέψεις”. Και πριν του απαντήσω, μου έδωσε μια σπρωξιά και έπεσα πάνω στους τρεις, κι εκείνοι με τη σειρά τους με ξανασπρώξανε».

«Καλά» του είπα και του έκανα νόημα να σταματήσει. Και γυρίζοντας προς τον Θωμά, του είπα να μου πει τι έκανα εγώ εκείνη τη στιγμή και πώς βρέθηκα απάνω στην πίστα και σκόρπισα τον θάνατο σε τόσους ανθρώπους.

«Εσύ» μου λέει, «καθόσουνα στο τραπέζι και δεν μιλούσες με κανέναν. Όταν όμως άρχισε ο Δημοσθένης να ουρλιάζει την ώρα που τον ρίξαν κάτω και τον πατάγανε απάνω στα σπασμένα γυαλιά της πίστας, εσύ σαλτάρισες σαν ελατήριο από τη θέση σου και κοιτούσες δεξιά και αριστερά. Σε άκουσα να μιλάς και να λες: “Τον Δημοσθένη, τον Δημοσθένη, τον σκοτώνουνε!”. Κι έτρεξες προς την πίστα. Ταυτοχρόνως είδα το χέρι σου, που κάτι τράβηξες απ’ τη ζώνη σου. Νόμισα πως είχες περίστροφο και όρμησα ξοπίσω σου να σ’ εμποδίσω και σ’ έπιασα από τη μέση. Την ώρα που πάταγες απάνω στην πίστα γυρίζεις και μου ρίχνεις μια μαχαιριά στην κοιλιά. Σε κοίταξα απορημένος. Πήγα να σου πω “γιατί;” αλλά είδα τα μάτια σου να είναι γυρισμένα προς τα πάνω. Τότε κατάλαβα ότι τρελάθηκες. Μπήκες στη φασαρία και έσφαξες τους τρεις που ήταν πρωταίτιοι. Τραυμάτισες άλλους έξι, κι εμένα εφτά. Το χτύπημα που μου ’δωσες με γονάτισε, και μ’ έπιασε αιμορραγία. Κρατώντας την κοιλιά μου και στηριζόμενος από τραπέζι σε τραπέζι, έφτασα μέχρι την κουζίνα με το ζόρι. Εκεί βρήκα τον Δημοσθένη να τον χτυπάνε καμιά δεκαριά άτομα. Φώναξα με όση δύναμη μου απέμενε: “Αφήστε τον, ρε παιδιά, αυτόνε και πιάστε τον άλλο που τρελάθηκε και σφάζει. Δεν βλέπετε, εμένα μ’ έσφαξε και είναι ο καλύτερός μου φίλος”. Δεν άντεχα άλλο και γονάτισα κι έπεσα κάτω εκεί κι έχασα τις αισθήσεις μου».

Αυτά λέει στο βιβλίο του ο Νίκος. Όμως, όπως κι αν έχουν τα πράγματα, σημασία έχει το γεγονός ότι έκλεισαν τρία σπίτια, αφού τρεις αθώοι συνάνθρωποί μας βρήκαν φρικτό θάνατο, ενώ τραυματίστηκαν και είδαν τον χάρο με τα μάτια τους άλλοι επτά, από το φονικό μαχαίρι του Νίκου του νταή.

Νεκροί ήταν οι:

- Μανόλης Χριστοδουλάκης του Γεωργίου, 28 χρονών, υπενωμοτάρχης της τότε Χωροφυλακής.
- Δημήτρης Πεγιάς του Μιχαήλ, 31 χρονών, αστυφύλακας, που υπηρετούσε στη Γενική Ασφάλεια Αθηνών.
- Γιάννης Κούρτης του Νικολάου, 34 χρονών, μηχανικός και βαφέας αυτοκινήτων.

Τραυματίες ήταν οι:

- Δημήτρης Παπαδάκης του Ιωάννη, 26 χρονών, ηλεκτρολόγος.
- Θεοφάνης Σύριος του Παναγιώτη.
- Νίκος Δανιήλ, 31 χρονών, μηχανικός αυτοκινήτων.
- Ηλίας Τόλης του Βασιλείου, 34 χρονών, σερβιτόρος και συνιδιοκτήτης του κέντρου.
- Θανάσης Αθανασούλης, 35 χρονών, τραπεζικός υπάλληλος.
- Δημήτρης Σχίζας, 41 χρονών, μετρ του κέντρου.
- Θωμάς Καραμάνης του Νικολάου, 31 χρονών, φορτοεκφορτωτής, αδελφικός φίλος του Κοεμτζή.

Ο ιατροδικαστής Δημήτρης Καψάσκης είχε κάνει τότε τη νεκροψία και τη νεκροτομή στα πτώματα των άτυχων θυμάτων στο νεκροτομείο της Αθήνας, διαπιστώνοντας την αγριότητα με την οποία είχαν χτυπηθεί οι τρεις αδικοχάμενοι. Είχε δηλώσει τότε ο Καψάσκης, ο οποίος σήμερα δεν ζει: «Πρόκειται για λυσσαλέα χτυπήματα. Ο δράστης

γνώριζε πολύ καλά από μαχαίρια. Τα τραύματα μαρτυρούν ότι έχουμε να κάνουμε με επαγγελματία δολοφόνο. Ο δράστης ήταν τεχνίτης. Χαρακτηριστικά σας αναφέρω ότι όταν κάρφωνε τη λεπίδα στα σώματα των θυμάτων του, έστριβε το μαχαίρι για να κάνει σίγουρη δουλειά». Το θανατηφόρο μαχαίρι ο Κοεμτζής το είχε αγοράσει ο ίδιος από κατάστημα στην οδό Λυκούργου, «για προστασία του», όπως μου έλεγε, και το έφερε πάντα μαζί στο ζωνάρι του – το είχε ακονίσει ο ίδιος, κι έκοβε σαν ξυράφι.

Μετά το φοβερό μακελειό που προκάλεσε, ο Νίκος Κοεμτζής, κρατώντας πάντα το ματωμένο μαχαίρι στο χέρι του, βγήκε έξω από το κέντρο και έφυγε για το σπίτι του, όπου βρίσκονταν οι δύο κοπέλες που είχε διώξει νωρίτερα από το κέντρο και στις οποίες είπε πως ήταν γεμάτος αίματα από μια ζημιά που είχε γίνει στο μαγαζί. Για το δικό του σπίτι έφυγε ο αδελφός του ο Δημοσθένης, αν και αργότερα εξαφανίστηκαν και οι δύο, και την επόμενη μέρα ο Νίκος διάβασε στις εφημερίδες πως είχε σκοτώσει τρεις ανθρώπους και είχε τραυματίσει άλλους επτά – μάλιστα, από τις εφημερίδες έμαθε ότι οι δύο από τους τρεις νεκρούς ήταν αστυνομικοί.

Δύο μέρες αργότερα εντοπίστηκε και συνελήφθη ο Δημοσθένης, ενώ ακολούθησε και η σύλληψη του Νίκου, η οποία όμως ήταν περιπετειώδης και παρά λίγο να του στοιχίσει τη ζωή. Ενώ ήταν περικυκλωμένος από τους αστυνομικούς της Ασφάλειας, ο νταής, αντί να παραδοθεί, τους απειλούσε με το μαχαίρι με το οποίο είχε σκορπίσει τον θάνατο και τη συμφορά λίγες μέρες νωρίτερα. Τη στιγμή που πήγε να καρφώσει το μαχαίρι στον επικεφαλής της αστυνομικής δύναμης αστυνόμο Δρανά, κάποιοι άλλοι αστυνομικοί τον πυροβόλησαν στα πόδια και τον

τραυματίσαν, αλλά, παρά τις απειλές και τον κίνδυνο, ο Δρανάς φώναζε στους δικούς του: «Μην τον σκοτώσετε, μη... Τον θέλω ζωντανό. Μην τον σκοτώνετε...». Τελικά, ο Κοεμτζής συνελήφθη και διακομίστηκε στο νοσοκομείο, όπου εξακολούθωσε να απειλεί τους αστυνομικούς που τον φρουρούσαν. Αργότερα, αφού ανέρρωσε, οδηγήθηκε στις φυλακές Κορυδαλλού, και στη συνέχεια σε διάφορες άλλες φυλακές της χώρας.

Παραπέμφθηκε σε δίκη, και τον Νοέμβριο του 1973 το Μεικτό Κακουργιοδικείο της Αθήνας τον καταδίκασε τρεις φορές σε θάνατο και επτά φορές σε ισόβια κάθειρξη, ενώ μαζί του στο εδώλιο κάθισαν ο αδελφός του Δημοσθένης και ο αδελφικός του φίλος Θωμάς Καραμάνης. Το δικαστήριο καταδίκασε τον Δημοσθένη σε φυλάκιση 3 ετών για σωματικές βλάβες σε βάρος ενός χωροφύλακα και έκρινε αθώο λόγω αμφιβολιών τον Καραμάνη.

Στην όλη υπόθεση Κοεμτζή, πάντως, θα πρέπει να επισημάνω και κάτι που ο ίδιος αναφέρει στο βιβλίο του, ότι ήταν δηλαδή και αντιστασιακός. Το 1971, μετά την πρώτη αποφυλάκισή του από τις φυλακές της Κέρκυρας, εντάχθηκε στο ΠΑΚ και βοήθησε τον αντιδικτατορικό αγώνα, έχοντας ο ίδιος αριστερές καταβολές. Ο πατέρας του είχε ενταχθεί στο ΕΑΜ και αργότερα φυλακίστηκε, βασανίστηκε και κυνηγήθηκε από τους αστυνομικούς. Το γεγονός όμως ότι δύο από τους τρεις νεκρούς ήταν αστυνομικοί δεν έχει καμία σχέση με την οικογενειακή ιστορία του, αφού ο Κοεμτζής το αγνοούσε και το πληροφορήθηκε, όπως αναφέρθηκε, την άλλη μέρα από τις εφημερίδες.

Έχει ιδιαίτερη σημασία ακόμα να επισημάνω ότι ο Νίκος Κοεμτζής ήταν ο δεύτερος, μετά τον Παύλο Αγγελόπουλο (συνεργό του Λυμπέρη), από τους εγκληματίες που

περιλαμβάνονται σε αυτό το βιβλίο, ο οποίος γλίτωσε την εκτέλεση – μετά τον Λυμπέρη επρόκειτο να στηθεί στο εκτελεστικό απόσπασμα ο Αγγελόπουλος και μετά ο Κοεμτζής, ήλθε όμως η κατάργηση της θανατικής ποινής και στη χώρα μας, κι έτσι και οι δύο πέρασαν στα ισόβια. Γλίτωσαν δηλαδή τον θάνατο.

### **Πρωταγωνιστής σε νέο επεισόδιο**

Μετά την αποφυλάκισή του, ο Κοεμτζής ήταν υποχρεωμένος για κάποια χρόνια να παρουσιάζεται στο αστυνομικό τμήμα της περιοχής του ανά τακτά χρονικά διαστήματα και να δίνει το «παρών». Πρωταγωνίστησε όμως για άλλη μια φορά σε ένα νέο επεισόδιο το οποίο απασχόλησε τα μέσα ενημέρωσης, το καλοκαίρι του 1996, όταν και «κλέφτηκε» με τη γυναίκα του καλύτερου φίλου του. Σύμφωνα με τα στοιχεία του ανταποκριτή του Έθνους στη Θεσσαλονίκη και καλού συναδέλφου μου Εύρη Τσούμη, ο Νίκος Κοεμτζής τα 'φτιαξε με τη 40χρονη γυναίκα ενός φίλου του και το 'σκασε από το Αιγίνιο Πιερίας. Έλεγε τότε το ρεπορτάζ:

«Ο γνωστός ισοβίτης, που αποφυλακίστηκε πριν από περίπου πέντε μήνες ύστερα από 23 χρόνια κράτησης, “κλέφτηκε” με τη σύζυγο του καλύτερου φίλου του στο Αιγίνιο και, σύμφωνα με όσα λέγονται στο χωριό, διαμένουν στην Αθήνα. Σύμφωνα όμως με τους όρους αποφυλάκισης, ο Κοεμτζής δεν πρέπει να απομακρύνεται από το Αιγίνιο Πιερίας, ενώ κάθε δεκαπέντε μέρες πρέπει να δηλώνει παρών στο αστυνομικό τμήμα της περιοχής του. Ο Κοεμτζής έφυγε από το Αιγίνιο με την παντρεμένη φίλη του στις αρχές του μήνα (Αύγουστος 1996). Επέστρεψε



στο χωριό τον Δεκαπενταύγουστο, έδωσε το “παρών” στο τμήμα και την επόμενη μέρα έφυγε προς άγνωστη κατεύθυνση. Στο Αιγίνιο τα αδέρφια του, οι υπόλοιποι συγγενείς του και οι φίλοι του αισθάνονται προδομένοι από τη συμπεριφορά του Νίκου, αφού, όπως σχολιάζουν στα καφενεία του χωριού, άλλα περίμεναν από αυτόν τώρα. “Θέλουμε να τον δούμε να ζει μαζί μας, μακριά από φασαρίες και περιπέτειες. Να ησυχάσει κι αυτός κι εμείς. Να κλείσουν οι πληγές ύστερα από τόσα χρόνια” συζητάνε απογοητευμένοι».

Την επομένη της δημοσίευσης του ρεπορτάζ, η Εισαγγελία του Αρείου Πάγου ζήτησε από την Εισαγγελία Πατρών, απ’ όπου είχε αποφυλακισθεί ο Κοεμτζής, να διενεργήσει έρευνα για να διακριβωθεί αν υπήρχε λόγος ανάκλησης της υπό όρους απόλυσής του από τις φυλακές. Δεν έμαθα τελικά πού κατέληξε αυτή η δικαστική έρευνα – προφανώς θα ήταν αρνητική, καθώς ο διαβόητος εγκληματίας συνέχισε κανονικά να ζει ελεύθερος. Η 40χρονη επέστρεψε αργότερα στην οικογένειά της στο Αιγίνιο, ενώ ο Νίκος Κοεμτζής έζησε τα υπόλοιπα χρόνια της ζωής του στην Αθήνα, μέχρι τη μέρα που έφυγε από αυτόν τον κόσμο. Πουλούσε ως την τελευταία ώρα της ζωής του το βιβλίο του.

### **Ο θάνατός του**

Ήταν μεσημέρι Παρασκευής, 23ης Σεπτεμβρίου του 2011. Ο Νίκος είχε πάει από νωρίς στο Μοναστηράκι, και συγκεκριμένα σε σημείο που του είχε παραχωρήσει ο δήμος Αθηναίων για να πουλάει το βιβλίο του. Γύρω στις 2:00 το μεσημέρι κάποιοι διερχόμενοι παρατήρησαν ότι ο Κοεμ-

τζής ήταν πεσμένος στο τραπεζάκι μπροστά του, μπρούμυτα – λέγεται πως ήταν πάνω από μια ώρα σε αυτή τη στάση, και κατ’ άλλους δύο ώρες, μέχρι που έφτασε το ασθενοφόρο του ΕΚΑΒ και τον παρέλαβε ημιθανή. Διακομίστηκε επειγόντως στην Πολυκλινική Αθηνών, όπου οι γιατροί διαπίστωσαν πως δεν ήταν δυνατόν να τον επαναφέρουν στη ζωή, παρά τις προσπάθειές τους. Το ενδεχόμενο εγκληματικής ενέργειας αποκλείστηκε και ο θάνατός του αποδόθηκε σε παθολογικά αίτια. Ο Νίκος Κοεμτζής έφυγε από τη ζωή σε ηλικία 74 χρονών.

## Η ψυχολόγος

Απευθύνθηκα στην ψυχολόγο Δήμητρα Ζαγκανά για να μου εκθέσει την άποψή της, από τη δική της, επιστημονική σκοπιά, για τον Νίκο Κοεμτζή. Μου έδωσε την εξής εικόνα:

«Είναι πάντοτε πολύ δύσκολο και επικίνδυνο να προσπαθείς να σκιαγραφήσεις την προσωπικότητα και ψυχοσύνθεση ενός ανθρώπου με ψυχιατρικούς όρους και ψυχολογικές θεωρίες. Πόσω μάλλον όταν αυτό το άτομο έχει διαπράξει εγκληματική πράξη, όπως ο Νίκος Κοεμτζής. Πάντοτε ελλοχεύει ο κίνδυνος να χαθεί μέσα στον λαβύρινθο της διανοητικοποίησης και να σου ξεφύγει ο άνθρωπος παράγοντας που εμπεριέχει τη μοναδικότητα του ατόμου, τα βιώματά του, τον τρόπο που μεγάλωσε και την προσωπικότητα που δημιούργησε με την πάροδο των χρόνων. Με λίγα λόγια, μπορείς να υιοθετήσεις τον ρόλο του αυστηρού επιστήμονα που μέσα σε μια σελίδα μπορεί να περιγράψει με όρους επιστημονικούς την προσωπικότητα ενός ανθρώπου, και τον ρόλο του επιστήμονα που ανα-

γνωρίζει την πολυπλοκότητα της ανθρώπινης φύσης, στέκεται με δέος μπροστά στα ανθρώπινα συναισθήματα και επιχειρεί πάντα με σύνεση την ερμηνεία των ανθρώπινων συμπεριφορών.

»Κατά τη γνώμη μου, η περίπτωση του Νίκου Κοεμτζή ανήκει στην κατηγορία μιας παθολογικά ναρκισσιστικής φύσης, την οποία και εξέφραξε μέσω μιας παρεκκλίνουσας αντικοινωνικής συμπεριφοράς.

»Δεν θα μπω στη διαδικασία να εξηγήσω το γιατί έφτασε στο σημείο να αναπτύξει τη συγκεκριμένη προσωπικότητα, γιατί τότε θα πρέπει να κάνω μια ενδελεχή μελέτη της ζωής του, και ειδικότερα της παιδικής του ηλικίας. Θα παραμείνω επικεντρωμένη στην εγκληματική συμπεριφορά που ανέπτυξε τη βραδιά της 24ης προς 25η Φεβρουαρίου του 1973, και με γνώμονα αυτή τη συμπεριφορά θα επιχειρήσω την προσέγγιση.

»Παθολογικά ναρκισσιστική φύση, λοιπόν, στο πλαίσιο μιας παρεκκλίνουσας αντικοινωνικής συμπεριφοράς. Τι σημαίνει αυτό με πιο απλά λόγια; Σημαίνει πως ο Νίκος Κοεμτζής είχε ένα υπέρμετρο εγώ και μια αίσθηση παντοδυναμίας, η οποία τον είχε φέρει αντιμέτωπο από μικρή ηλικία με τον νόμο, αφού είχε εμπλακεί σε ληστείες, είχε συλληφθεί και κατηγορηθεί για μικροκλοπές, και γενικότερα είχε υιοθετήσει από νεαρή ηλικία μια αντικοινωνική συμπεριφορά. Αυτό το υπέρμετρο εγώ, με τους δικούς του ηθικούς νόμους και κανόνες για τη ζωή, είναι ικανό να θολώσει τη διάνοια και μπορεί να οδηγήσει τον άνθρωπο ανά πάσα στιγμή στις πιο ακραίες, υπερβολικές και παράλογες πράξεις. Μέσα του κρύβει επιθετικότητα λόγω της ανάγκης του να ασκεί έλεγχο και να κυριαρχεί στο περιβάλλον του.

»Όταν οι συνθήκες της ζωής και οι κοινωνικές περιστάσεις δεν ευνοούν την επίδειξη της δύναμης και του ελέγχου (στην προκειμένη περίπτωση, το μακρύ ζεϊμπέκικο του αδερφού του Δημοσθένη, που τόσο θαύμαζε ο Νίκος και δεν του επιτράπηκε να το χορέψει), η επιθετικότητα γίνεται τρόπος έκφρασης της απογοήτευσης και της εκδικητικότητας, που μπορούν να αναπτύξουν τα άτομα με υπέρμετρο εγώ. Αισθάνονται προσβεβλημένα και απορριπτέα από το κοινωνικό σύνολο. Η εγκληματική πράξη γίνεται η προσπάθεια επανόρθωσης του πληγωμένου εγωισμού του ατόμου. Μέσα σε όλο αυτό το πλαίσιο συναισθηματικής φόρτισης, ας μην ξεχνάμε να αναφέρουμε και την κατάχρηση αλκοόλ, η οποία από μόνη της προκαλεί άρση των αναστολών και κάνει την επιθετική συμπεριφορά πιο εύκολη υπόθεση.

»Στη δολοφονία τριών ατόμων και τον τραυματισμό άλλων επτά αντικατοπτρίζεται το παθολογικό εγώ του Νίκου Κοεμτζή, που προσπαθεί να αποδείξει και να επιδείξει πομπωδώς το μεγαλείο του. Υπό αυτή την οπτική γωνία, η παραβατική συμπεριφορά είναι μια ακραία και κοινωνικά μη ανεκτή μορφή επιδειξιμανίας».